

Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta).

Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας θυρίδα σας περιμένει: antifascripta@yahoo.com

Δεκέμβριος 2023

ΧΑΡΤΕΣ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ

Τούτος εδώ είναι ο χάρτης που σε διάφορες εκδόχές αναπαράγεται παντού, από τότε που ξεκίνησε ο πιο πρόσφατος γύρος συγκρούσεων στη Μέση Ανατολή μεταξύ Ισραήλ και Παλαιστίνης. Τα άρθρα των εφημερίδων τον κοτσάρουν στο πλάι τους, τα ειδησιογραφικά σάιτ τον μοστράρουν σε μια ποικιλία από μεγέθη, τα δελτία ειδήσεων τον χρησιμοποιούν για φόντο. Τούτος ο χάρτης, λοιπόν, καμώνεται πως μας πληροφορεί. Κοιτάζοντάς τον οι ειδικοί μάς λένε ότι θα είμαστε πιο ενήμεροι για όσα συμβαίνουν λίγο πέρα από τα σύνορα του ελληνικού κράτους.

Στην πραγματικότητα όμως, αυτός εδώ δεν είναι ένας χάρτης. Αυτός εδώ είναι ο τρόπος που τα αφεντικά θέλουν να επιβάλλουν στα μυαλά μας να αντιλαμβάνονται τι συμβαίνει στο εξωτερικό του κράτους μας, ο τρόπος να αντιλαμβανόμαστε τι πάει να πει πόλεμος και διακρατικός ανταγωνισμός. Τα όριά του είναι τα όρια ως τα οποία μπορεί να πηγαίνει η σκέψη μας. Η εστίασή του είναι προσαγή για το πού επιτρέπεται και πού δεν επιτρέπεται να κοιτάζει το βλέμμα μας. Ρίξτε του μια ακόμη ματιά, αν κι είμαστε σίγουροι ότι θέλετε δεν θέλετε του έχετε ρίξει κάμποσες τους περασμένους μήνες

Το πρώτο στοιχείο αυτού του χάρτη που θα έπρεπε να μας υποψιάσει είναι το ζουμ. Ένα και μόνο κυκλάκι στο πάνω αριστερά μέρος απομένει να μας θυμίζει ότι αυτό που βλέπουμε δεν εξελίσσεται εκεί όπου κανείς δεν μπορεί να σε ακούσει να ουρλιάζεις, αλλά πάνω στον πλανήτη Γη. Τι υπάρχει πέρα από τα όρια αυτού του χάρτη; Σύμφωνα με αυτό το ασφυκτικό τετράγωνο δεν θα έπρεπε να μας απασχολεί. Ό,τι χρειάζεται για να τοποθετηθούμε επί του ζητήματος Ισραήλ-Παλαιστίνη βρίσκεται μέσα του. Η διαπίστωση ότι αυτό και τίποτα άλλο είναι στην πραγματικότητα το ζήτημα βρίσκεται επίσης εκεί μέσα. Συνορεύουν αυτά τα κράτη με αλλά που έχουν τους δικούς τους λογαριασμούς για μια σύγκρουση στο εγγύς εξωτερικό τους; Έχει η θέση αυτών των κρατών σημασία για μεγαλύτερα σχέδια των οποίων η κλίμακα ξεπερνά κατά πολύ το στενό πλαίσιο του τετραγώνου; Ο χάρτης απαντά ότι αυτά δεν είναι ερωτήματα τα οποία θα έπρεπε να μας απασχολούν. Η μάτια μας θα πρέπει να είναι προσκολλημένη ακριβώς εκεί που ορίζει ο ίδιος.

Το δεύτερο στοιχείο που θα έπρεπε να μας κάνει να είμαστε καχύποπτοι είναι ότι από τον χάρτη απουσιάζει το κράτος στο οποίο ζούμε. Και πάλι, δεν πρόκειται για γεωγραφικό ζήτημα. Όταν τα αφεντικά θέλουν να μας δείξουν ότι ο κόσμος είναι τόσο μικρός που μπορούν να τον κατακτήσουν ολόκληρο, τότε μπορούν να τον χωρέσουν σε μια σφαίρα που κάνει γύρω γύρω πάνω στα γραφεία τους. Άρα γιατί δεν μας πληροφορούν για το πού βρίσκεται το ελληνικό κράτος σε σχέση με την περιοχή ενδιαφέροντος; Διότι αυτή δεν είναι μια σκέψη που πρέπει να μας περνάει από το μυαλό. Έχει το ελληνικό κράτος λογαριασμούς πέρα από τα σύνορά του; Θα μπορούσε η θέση του και τα συμφέροντά του να είναι αυτά που ορίζουν πώς θα σκεφτόμαστε για την τελευταία σύγκρουση στη Μέση Ανατολή; Όχι ούτε κι αυτά είναι ερωτήματα που χωράνε μέσα στον χάρτη, ακριβώς γιατί δεν πρέπει να χωράνε μέσα στα κεφάλια μας.

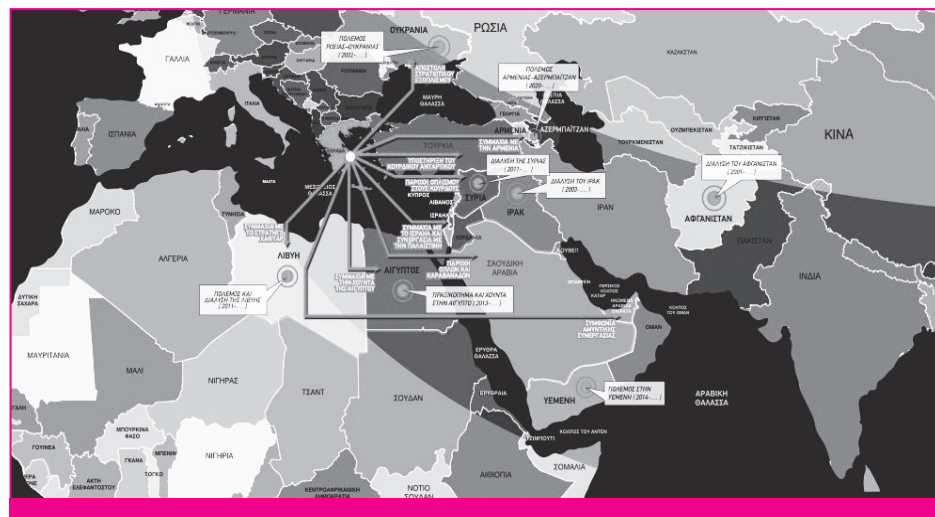
ANTI FA SPEAKING KING

Το τελευταίο που θα θέλαμε να επισημάνουμε σε σχέση με την απαιτητή φύση αυτού του χάρτη είναι ότι απεικονίζει μια κατάσταση παγωμένη στον χρόνο. Το παρελθόν δεν έχει θέση σε αυτή την εικόνα. Η ιστορία της τελευταίας σύγκρουσης στην Μέση Ανατολή καλά θα κάνει να μας αφήνει παγερά αδιάφορους. Η ιστορία της εμπλοκής των γειτονικών κρατών στην σύγκρουση αυτή επίσης καλό θα ήταν να παραμείνει ξεχασμένη. Είναι αυτός ο πόλεμος ένας κρίκος σε μια αλυσίδα συγκρούσεων που διαδέχονται η μια την άλλη εδώ και περίπου τρεις δεκαετίες; Πολύ απλά δεν πρέπει να μας ενδιαφέρει γι' αυτό και δεν έχει θέση στον χάρτη.

Τα αφεντικά μας παρουσιάζουν την συμπλοκή του Ισραήλ με την Παλαιστίνη όπως ακριβώς αποτυπώνεται στον χάρτη που οι ίδιοι μας τρίβουν στη μούρη κάθε μέρα δεκάδες φορές. Ως ένα επεισόδιο χωρίς παρελθόν, ως ένα ζήτημα για το οποίο το ελληνικό κράτος δεν έχει παρά φιλανθρωπικό ενδιαφέρον, ως μια θηριωδία που είναι εκπληκτικό ότι μπορεί να συμβαίνει ακόμα και στον αιώνα που διανύουμε. Κι αφού τελικά με τα λόγια τους, με τις εικόνες τους και με τους χάρτες τους έχουν στραγγίξει κάθε νόημα από την πραγματικότητα, μας παρουσιάζουν την συμπλοκή αυτή ως δίλημμα. Με ποιον είσαι, με το Ισραήλ ή με την Παλαιστίνη;

Ο λόγος που δεν μπορούμε να αρνηθούμε να τοποθετηθούμε στο δίλημμα τους, ο λόγος που δεν μπορούμε να πάμε παραπέρα από τα όρια του χάρτη τους είναι πολύ συγκεκριμένος. Είναι η απουσία συλλογικής αυτόνομης σκέψης που να μπορεί: α) να εντάξει την σύγκρουση Ισραήλ-Παλαιστίνης στην σχεδιασμένη διάλυση της Μέσης Ανατολής όπως εξελίσσεται από την λήξη του ψυχρού πολέμου καθώς οι ΗΠΑ προσπαθούν να τιθασεύσουν τις αναδυόμενες δυνάμεις της Ευρασίας· β) να αφηγηθεί την ιστορία της εμπλοκής του ελληνικού κράτους σε αυτή την παγκόσμια σύρραξη όχι ως καημένο και παρασυρμένο, αλλά ως έναν επιθετικό σχηματισμό με σταθερά συμφέροντα· γ) να καταδείξει ότι η εργατική τάξη δεν έχει ποτέ ωφεληθεί από την σύνταξη με το κράτος της σε καιρούς πολέμου και ότι δεν έχει άλλη επιλογή παρά να πασχίζει πρώτα να κατανοήσει τα δικά του σχέδια κι έπειτα να εναντιωθεί σε αυτά γιατί την προορίζουν για κακουχία και για θάνατο. Αυτή η απουσία είναι που μας κάνει να απαντάμε στα διλήμματα που θέτουν τα αφεντικά μας. Αυτή η απουσία είναι που τελικά μας κάνει να νομίζουμε ότι ο χάρτης για τον οποίο μιλάμε είναι ένας χάρτης του πραγματικού κόσμου, ενώ αντιθέτως είναι ένας χάρτης του πως έχουν καταντήσει τα αφεντικά το μυαλό μας.

Με αυτή την απουσία είναι που προσπαθούμε να αναμετρηθούμε από σύστασης μας, με εμβληματικό (σύμφωνα με την αφεντιά μας πάντα) σταθμό την μπροσούρα *Η στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου* το 2014 και πιο πρόσφατο αποτέλεσμα την αφίσα που κυκλοφορήσαμε με αφορμή τον τελευταίο γύρο

συγκρούσεων στη Μέση Ανατολή. Και κοιτάξετε τι φιγουράρει στο κέντρο της! Ένας χάρτης! Μην νομίζετε, ούτε ο δικός μας χάρτης είναι αντικειμενικός όπως κι αυτός των αφεντικών μας. Στο κέντρο του φιγουράρει το ελληνικό κράτος. Από το ελληνικό κράτος ξεκινάνε βελάκια που κατευθύνονται προς όλα τα μέρη στα οποία έχει απλώσει τα πλοκάμια του καθώς η διάλυση της Μέσης Ανατολής εξελίσσεται, υπογραμμίζοντας την επιθετική του φύση. Τα βελάκια έχουν πάνω τους χρονολογίες αναδεικνύοντας την συνέχεια και την ιστορία της ενασχόλησης του κράτους μας με το εγγύς εξωτερικό του. Μια πιο έντονα χρωματισμένη λωρίδα ξεκινάει από την Ουκρανία και διασχίζοντας τα Βαλκάνια και την Μέση Ανατολή καταλήγει κάτω από την Ρωσία και την Κίνα ώστε να συμβολίσει το ευρύτερο μοτίβο αποσταθεροποίησης της περιοχής στο οποίο συμμετέχει τόσο ένθερμα όσο καταδεικνύουν τα βελάκια η Ελλάδα.

Δεν είναι χάρτης τελικά, ούτε κι αυτός. Ή, ακριβέστερα, είναι κι αυτός ένας χάρτης των δικών μας μυαλών, όπως έχουν καταλήξει μετά από χρόνια προσπάθειας να αναμετρηθούμε με αυτήν την απουσία συλλογικής αυτόνομης σκέψης που αναφέραμε. Νομίζουμε ότι αν πετυχαίνει κάτι, αυτό είναι να κάνει τα διλήμματα που μας θέτουν τα αφεντικά μας να ακούγονται κούφια. Να αναδεικνύει ότι δίχως μια ιστορία του διακρατικού ανταγωνισμού που να μην έχει μέσα της την «εξάρτηση» και το «δίκαιο», που να βάζει το ελληνικό κράτος στο επίκεντρο, αυτός ο κόσμος κι οι συγκρούσεις που εξελίσσονται απάνω του δεν μπορούν να μας είναι τίποτα παραπάνω από ακατανόητες.

Αυτό προτείνουμε, λοιπόν, σε εκείνους κι εκείνες που μοιράζονται την ίδια καχυποψία με εμάς απέναντι στα κρατικά διλήμματα. Κατάδυση στις λάσπες της ιστορίας, αδιάκοπη εστίαση στο ελληνικό κρατικό συμφέρον, μάχη για αυτονομία από τις κρατικές γνώμες. Θαυμάσια αποτελέσματα μην περιμένετε, άλλωστε κουβαλάμε στις πλάτες μια ήττα που μέτρα δεκαετίες. Αλλά, κατά την γνώμη μας, η εναλλακτική δεν είναι παρά η διαρκής έκπληξη, το τελευταίο στάδιο της οποίας θα είναι τα «απίστευτο!» που θα ξεστομίζουμε καθώς θα σφουρίζουν γύρω μας οι μπόμπες. Οπότε και να την διαλύσουμε αυτήν την μόνιμη έκπληξη κάπως, έχει μια σημασία, έτσι δεν είναι;